

Bầy anh à? Bé còn non tay lắm!

Tôi muốn bầy anh, thứ nhất là vì vui, hai là vì thiếu tiền và ba là vì ôm mộng tình giả thành thật.

“Bồ không lừa mình đấy chứ?” Tôi ngắm nghía rất lâu số điện thoại cùng cái nickname được viết nắn nót trên mảnh giấy tím có in hoa, quay sang nghi ngờ hỏi bà bạn ham tiền chí cốt “Thật, thề, nếu không tui chết trông hố phân không có chỗ chôn lun!” Mai Thy đáp chắc nịch, thậm chí còn không thèm nhìn tôi, vừa đáp vừa hôn hít tờ polime 20 ngàn mới cứng. Nó là thiên tài trong mạng lưới tin tức, biết tất tần tật mọi thứ trong trường này, và sẵn sàng bán tin đó cho bất kì ai, kể cả kẻ mình ghét nhất, miễn là có trông tay vài tờ 20 ngàn.

Tôi thu sách vào cặp, thận trọng nhét tờ giấy vào ví, vuốt tóc rồi xăm xăm bước đi.

Tốt nhất là nên cẩn thận, vì tôi đang thực hiện một vụ lừa đảo quy mô lớn.

Nhiệm vụ duy nhất của sever game này là: “Tán đổ hot boy của Trường chuyên cấp 3 Lê Hồng Phong”

Tôi khoác trên người chiếc áo phông mới tinh, màu vàng cam chói lọi, bên dưới mặc quần thể thao ngắn quá đầu gối, buộc tóc nhảy lên giường. Trên chiếc ra có hình Thám tử lừng danh Conan, tập tài liệu mà Thy thu thập được đang nằm chễm chệ. Những dòng chữ màu đen nổi lên trên nền giấy trắng:
Tên: Vũ Duy Minh

Tuổi: 17

Ngày sinh: 15/9/1994

Tôi nhếch mép cười, thận trọng viết tin nhắn: - 2, chào anh

5ph sau có tin nhắn lại:

- 2, ai vậy?

- Là người muốn tán anh từ lâu lắm rồi, mãi mới có cơ hội - Muốn tán anh à?

- Dạ, vậy ta làm ny nhá!

- Thôi đừng đùa, anh phải học đây, cưng cũng học đi.

Nói rồi, Minh tắt máy. Tôi hậm hực giở sách Sinh ra, lẩm bẩm: - Đúng là hot boy có khác, khó nhằn đây

Tôi bắt đầu thử trò này từ cách đây hai tháng, chỉ là cho vui thôi, hoặc thỉnh thoảng có lừa lấy ít tiền. Không ham mê chút nào. Ở trường, tôi là một học sinh bình thường như bao học sinh khác, cũng nói xấu sau lưng thầy cô, ăn quà vặt trong lớp, thường xuyên đi photo phao và cực kỳ lười học. Ngoại hình bậc trung, mặt mũi tạm được, nhỏ nhỏ nhưng không thanh tú. Kém thể dục. Còn anh, là học sinh ưu tú, là chủ tịch Đoàn Thanh niên, đẹp trai, giỏi bóng đá. Chơi ở vị trí trung vệ.

Tôi muốn bẫy anh, thứ nhất là vì vui, hai là vì thiếu tiền và ba là vì ôm mộng tình giả thành thật.

Tôi đang ngủ gục trong giờ Văn thì có giấy chuyển lên: - Giang ui, bồ định چرا anh Minh lớp 12 Toán hử? – Cái này là của My - Ờ - Tôi hí hoáy viết lại

- Thế tí nữa mang số đầu bài lên phòng Đoàn đi, tui tạo điều kiện cho - Bồ chủ yếu muốn mình làm khuôn vác thôi. Số đầu bài, với cả đồng bài dự thi UPU chứ gì. Cả bài bình luận sách nữa chứ.

Tôi ném mảnh giấy cho My, nhìn cô nàng đầy uất ức. Cô nàng lè lưỡi trêu lại, thì bị bà Mai già cô đơn lôi đứng lên: - Huyền My, cho tôi biết sự khác biệt giữa nghệ thuật bài Vội vàng và Đông thôn vĩ dạ?

Nó hồn nhiên đáp:

- Thừa cô, một cái tên tiếng Việt, còn một cái là Hán Việt ạ!

Cô giáo thổ huyết, còn cả lớp được trận cười vỡ bụng.

Cuối giờ, tôi mang số đầu bài lên nộp cho anh Minh. Anh ngồi đó, sống mũi đeo cặp kính tri thức, nở nụ cười dịu ngọt: - Chào em.

Mặt tôi đỏ rần:

- Dạ, chào anh.

- Anh nhớ người nộp số đầu bài lớp 10 Hoá là My cơ mà - Anh ngạc nhiên hỏi.

Tôi luống cuống:

- Dạ, My bị...cúm gà, nên không nộp được.

My nó mà biết thì giết chết tôi mất.

- Em lấy hộ anh quyển sách trên giá - Anh dụi dằm nói - Dạ - Tôi đáp như mơ, gắng hết sức để với lấy quyển sách quá tầm tay.

Cả tủ sách suýt đổ ụp xuống.

Anh xông vào kéo tôi ra, hét lớn:

- Cẩn thận!

Chết tiệt, mặt tôi nó lại đỏ hết cả lên. Tôi luống cuống tạm biệt rồi chạy mất. Vì ngại quá, nên tôi quên mất mình đánh rơi một thứ rất quan trọng Cái gì thì...

Từ từ rồi sẽ biết!

Tối hôm đó, tôi lại tiếp tục nghiệp tán zai. Lần này thời gian thích hợp hơn, là vào buổi tối khi đi ngủ. Tôi nhắn tin: - Anh ngủ chưa?

- Chưa, nhưng sắp

- Em biết một bí mật rất đáng yêu của anh

- Gì?

- Anh thích màu trắng, và thuộc cung Xử Nữ

...

- Sai

- Nếu anh không nhận là ny em, thì em sẽ tung hết ra - Tùy, ngủ đi

Tôi để cái điện thoại lên đầu giường, giận dữ. Chỉ là tán chơi thôi mà, sao khó khăn thế nhỉ!!!!

Hôm sau, tôi đi cổ vũ anh đá bóng. Lúc đầu trời hơi lạnh, nên ai cũng mặc áo khoác. Tôi ngồi ngay gần sân, cạnh My và Mai Thy. Nhìn anh trán đầy mồ hôi, tôi thấy lạ lạ.

Khoảng 8h, hết hiệp 1, đội trưởng tôi đạt tỉ số 2 – 0. Trời nóng hừng hực, nhưng không có chỗ để đồ. Khán đài nhiều con gái thế, vậy mà anh chỉ đứng tôi, và bảo: - Cầm áo khoác cho anh nhé!

Tôi sướng như mở cờ trong bụng, đỏ mặt, ngượng ngùng gật đầu. Áo anh thật to, chiếc áo màu xanh xám, toả ra mùi thơm thật kì lạ, vừa nóng bỏng, vừa lạnh lạnh như lô hội, bạc hà. Tôi ngủ lúc nào không hay.

Lúc tôi dậy thì trận đấu đã kết thúc. Đội trưởng tôi thắng áp đảo 5 – 0. Tôi đang định vui mừng thì lập tức nhận ngay ra vấn đề.

Tôi nằm lăn trên chiếc áo của anh, tóc tai bù xù, mắt nố mắt xẹt. Chiếc áo được vò và cuộn chặt, còn có nước dãi trắng trắng do tôi lúc nãy ngủ gật chảy ra. Tôi ngượng chín cả mặt, ước cho mặt đất nứt ra, hoặc bầy nhầy thành cát lún cũng được, để tôi chìm xuống không còn vết tích. Anh ngửa mặt lên trời, cười rạng rỡ như ánh nắng, nói với tôi: - Ha ha, cô bé thật thú vị!

Tối hôm đó, anh gửi cho tôi tin nhắn:

“Trên trời triệu triệu vì sao

Hỏi rằng sao tỏ vì sao yêu người?

Trên đời triệu triệu con người

Hỏi đời sao chỉ mình người tại sao?”

Đọc xong, tôi mừng hóm, nhả lại:

- Anh đồng ý à, còn tỏ tình nữa!
- Không phải tỏ tình, chỉ là bài thơ thôi.
- Vậy khi nào tỏ tình?
- Ngày mai, lên thư viện, mở quyển Đồi gió hú, có thư tình đấy.
- Lãng mạn khiếp.
- Chuyện, anh cung Xử Nữ mà.

Tôi bồn chồn không yên, chỉ mong đến ngày mai.

Hôm sau, giờ ra chơi, tôi chạy ngay xuống thư viện. Có tin nhắn: - Em đến thư viện chưa?

- Rồi ạ.
- Tủ 2B, cuốn Đồi gió hú.

Tôi hấp tấp chạy sang dãy bên phải, nhấc cuốn Đồi gió hú ra. Cuốn Trăm năm cô đơn, ngay bên cạnh, cũng bị ai đó ở phía bên kia của tủ nhấc ra.

- Anh thích em – Có tin nhắn đến.

Tôi nhếch mép cười đầy mãn nguyện:

- Chúc mừng anh đã sập bẫy, hoàng tử đẹp trai.
- Rất vui vì người bẫy là em, Đình Giang ạ.

Tôi ngẩng đầu lên, ngạc nhiên vì sao anh biết được. Phía bên kia của tủ sách, Minh nhìn tôi chăm chú qua cái khe của hai cuốn tiểu thuyết rỗng, tay cầm quyển sổ màu hồng quen quen.

À, sổ của tôi, bìa ghi tên, trang đầu tiên ghi Vũ Duy Minh, khoanh hình trái

tim, dưới dính tờ giấy in hoa màu tím, mũi tên suy ra: Nhất định phải tán
đổ!!!!

Anh dụ dăng nhìn tôi, hỏi:

- Làm bạn gái anh nhé!

Tôi thẽ thọt đáp:

- Dạ!

Và các bạn biết, người bán thông tin quý giá về tôi cho anh là ai không? Ba
tờ 20 ngàn, chán đời cái con bé Mai Thy phản bạn ấy.

Khi câu truyện này kết thúc

Cũng là lúc câu truyện khác bắt đầu

Chắc sẽ toàn là chuyện vui

Mà không, chắc chắn đấy!